

Ongewild Ongeliefd Ongebroken

Ongewild Ongeliefd Ongebroken

BRAYN

Schrijver: BRAYN
Coverontwerp: BRAYN
ISBN: 9789463867993
© BRAYN

Dit boek draag ik op aan

Ria Khoeblal † 11-4-2016

en

Corry Schrijvers † 16-8-2012

Dank voor jullie zorg, steun en liefde.

Voor alle slachtoffers van een moeilijke jeugd.

Omdat ik weet hoe het voelt als je mama, niet de mama is waar je zo op hoopt. Omdat ik weet hoe het voelt als papa niet de papa kan zijn, die je nodig hebt. Ik begrijp je struggle, elke dag weer.

Ik begrijp hoe jij je nooit goed genoeg voelt, omdat niemand je ooit vertelt dat je mag zijn wie je bent. En hoe je, als iemand het je wel vertelt, eigenlijk niet weet wat je ermee aan moet.

Ik weet hoe je soms verlangt dat iemand je aanraakt, maar dat als iemand dat doet, je eigenlijk niks voelt. Omdat je geleerd hebt dat gevoel diep weg te stoppen.

Maar je hoeft het niet meer weg te stoppen. Laten we samen dit verhaal aangaan.

Al die dingen waarvan jij liever niet wilt dat mensen ze zien, laten we die recht in de ogen kijken. Want het was jouw schuld niet, jij hoeft je niet te schamen. Jij bent niemand iets verschuldigd, behalve jezelf.

Dat je zo'n slechte start hebt gehad, daar kun jij niks aan doen. Maar laat ze alsjeblieft niet ook de rest van jouw leven afpakken. Mijn boek is geschreven, maar het verhaal is nog niet uit. Ik wil jou op het hart drukken dat niemand je nog pijn kan doen, als je ze die controle niet meer geeft. Jij mag nu bepalen hoe jouw verhaal afloopt. Je bent veel sterker dan ze je verteld hebben.

Voor alle ouders die hun macht misbruiken tegen kinderen.

Nu ik zelf vader ben, begrijp ik het maar al te goed. Ook het leven van vaders en moeders is niet altijd gemakkelijk. Misschien heb je zelf een moeilijke jeugd gehad. Misschien heb je zoveel pijn gekend dat het je niet gelukt is om hiervan los te komen. Weet dan dat je het niet alleen hoeft te doen. Zoek hulp!

Maar laat **nóóit** jouw kind het slachtoffer worden van jouw verleden. Jouw verleden is geen excuus om er in het heden een puinhoop van te maken. Het is nooit te laat om tot inkeer te komen. Om sorry te zeggen voor alles wat je, bewust of onbewust, hebt aangericht. En om beter te eindigen dan je begonnen bent. Doorbreek de cirkel!

Voorwoord

Men zegt dat je met het opschrijven van nare ervaringen, die ervaringen een plek geeft. Dat is precies wat ik beoog met het schrijven van dit boek.

Eenmaal begonnen, merkte ik dat ik veel had om op te schrijven. Niet alleen de gebeurtenissen zelf, maar ook achtergronden en oorzaken, zodat ik je als lezer niet met vragen achterlaat. Dit is een persoonlijke weergave van mijn eigen herinneringen, ervaringen en beleving van de gebeurtenissen; een beschrijving van wat ik erbij voelde en dacht.

Alle namen en adressen in het boek zijn gefingeerd; ik gebruik alleen mijn eigen naam.

Als ik mijn verhaal soms aan anderen vertel, krijg ik vaak als reactie dat ik wel erg veel heb meegemaakt en duidelijk getraumatiseerd ben. Mijn verhaal is dan ook geen alledaags verhaal.

Ik weet dat iedereen zijn eigen bagage meekrijgt in het leven. Mijn rugzak woog alleen al heel snel zwaar. Maar ondanks het gewicht dat ik al zolang met mij meedraag, wil ik laten zien dat moeilijkheden in gezins- en familieverband niet altijd hoeven te leiden tot verkeerde keuzes of het verkeerde pad op gaan.

Het verleden is niet weg, maakt onderdeel uit van wie ik ben. Maar ik heb verder kunnen gaan, met vallen en opstaan. Ik heb ontdekt hoe ik, ondanks een moeilijke start, mijn leven richting kan geven.

Ik hoop met dit boek anderen te kunnen helpen die, net als ik, slachtoffer zijn van mishandeling, misbruik en een slechte

jeugd. Ik ben het levend bewijs dat een vicieuze cirkel doorbroken kan worden.

BRAYN

Middelaarsweg, Hoevelaken

Het was een zwaarbewolkte dag. De wind was zwak en het was koud, gevoelsmatig maar 1.5 °C. Het was 27 februari 1975, de dag waarop ik ter wereld kwam.

Papa maakte mijn geboorte niet mee. Hij was zelfs niet in de buurt. Ik werd geboren in Hoevelaken, mijn vader woonde in Beusichem. Hoewel hij het dolgraag wilde, mocht Guno Vrede niet bij de bevalling zijn. Om 9:03 uur kwam ik ter wereld en kreeg van mama de naam Bryan Lok Sai. Mijn moeder, Helga Lok Sai, was toen achttien jaar.

1 Bij mijn geboorte kreeg ik de naam Bryan, maar mijn moeder heeft mij uiteindelijk geleerd om mijn naam anders te schrijven, omdat zij Brayn mooier vond staan.

Hoofdstuk 1

Hofplein, Beusichem

Op haar twaalfde werd Helga Lok Sai tegen haar zin in naar het koude Nederland gestuurd. Zij was het liefst in haar geboorteland Suriname gebleven, maar die keuze kreeg ze niet van mijn oma.

Mijn oma had eerder in Suriname een relatie met Jules (opa) Lok Sai. Ze kregen samen drie kinderen: mama, Clifton en Ashwin. Ik weet niet of oma ooit officieel met opa Lok Sai getrouwd is geweest, maar hun drie kinderen droegen wel zijn achternaam.

De moeder van opa Lok Sai accepteerde de relatie van haar zoon niet, omdat mijn oma geen volbloed Chinese was. Ze deed er alles aan om de relatie kapot te maken en dat lukte uiteindelijk. Mijn oma beëindigde noodgedwongen de relatie en ontmoette kort daarna Edward Klaverweide, met wie ze trouwde en vier kinderen kreeg: Natasja, Mitchel en de tweeling Kristel en Danny. Oma Klaverweide besloot met haar man en kinderen vanuit Suriname naar Nederland te vertrekken. Het gezin kreeg een flat aan het Hofplein in Beusichem.

Eenmaal in Nederland, werd van mijn moeder verwacht dat zij voor haar jongere broers en zussen zorgde. Ze moest daarvoor haar opleiding aan de mavo staken. Kristel en Danny waren net geboren en het werd mama's taak om voor hen te zorgen.

Wat verder op de galerij woonde Glenn, samen met zijn ouders en zus. Glenn was iets ouder dan mama, maar het

klikte meteen. Hij kon het ook goed vinden met mama's jongere broer Clifton. Glenn kwam regelmatig langs en werd uiteindelijk als een huisvriend gezien.

Een paar jaar later kwam ook het gezin Vrede in Beusichem wonen. Het gezin telde twaalf kinderen, tien jongens en twee meisjes. Omdat de Bijlmer in Amsterdam nogal onrustig was, besloten de ouders met hun kinderen naar een rustiger omgeving te verhuizen in Beusichem. Ze hadden direct met iedereen goed contact, ook met mijn oma Klaverweide. Hun zoon Guno werd beste maatjes met Glenn. De twee jongens hadden dezelfde leeftijd en trokken veel samen op. Ook Guno kwam geregeld bij oma Klaverweide over de vloer en werd, net als Glenn een huisvriend.

Het duurde niet lang of Guno kreeg weet van mama. Hij vond haar erg leuk. Glenn werd ingezet om een goed woordje voor hem te doen en dat wierp zijn vruchten af. Mama bleek ook wel interesse in Guno te hebben. Kort daarop kregen Guno en mama een relatie. Het moest er stiekem aan toe gaan tussen die twee, omdat het destijds taboe was dat een Surinaams-Chinese vrouw een relatie had met een Bosland- Creoolse man. Mama en Guno waren best jong. Zij was pas vijftien en hij achttien jaar, maar ze hadden een innige relatie. Zij woonde in de flat aan het Hofplein en hij in een woonhuis aan de Oranjestraat, een paar straten verderop.

Midden jaren zeventig woonden er niet zoveel Surinamers in Beusichem. Als er vijf Surinaamse gezinnen woonden, was het veel. Mama en Guno voelden zich verbonden, ze bespraken alles samen en groeiden steeds dichter naar elkaar toe. Guno vertelde haar over de familie Vrede en welke Surinaamse families daaraan verwant zijn, zoals Strijder, With, Jozefzoon, Leidsman, Ijvelaar, Wijmans en Westenburg. Hij vertelde haar ook over de geschiedenis van zijn voorouders, die Marrons waren. Dat waren afstammelingen

van Afrikanen die door slavenhandelaren onder dwang naar Suriname gebracht waren. In Suriname bevrijdden de Marrons zich van de slavernij door te vluchten naar het binnenland van Suriname, waar zij zich vestigden in het oerwoud. Veel Surinamers kijken neer op de Marrons (Boslandcreolen), maar de Boslandcreolen zelf vinden dat onterecht. Zij waren immers zo slim om te vluchten voor de slavenhandelaren.

“Naast elke sterke man, staat een sterke vrouw.”

Mama vond het fascinerend dat Guno zoveel wist en ze vroeg hem hoe het kwam dat hij zo intelligent was. Hij was zelf bescheiden en antwoordde dat in zijn familie veel intelligente personen voorkwamen, zoals artsen, leraren en juristen. Guno was iemand die goed wist wat hij wilde bereiken en wat hij daarvoor nodig had. Hij vond: “Naast elke sterke man, staat een sterke vrouw,” en die vrouw zag hij in mama.

Mama kon, op haar beurt, haar hart bij Guno luchten op de momenten dat ze het moeilijk had en het even niet meer zag zitten. Ze vertelde hem dat haar thuissituatie niet altijd even prettig was, omdat zij met harde hand werd opgevoed. Oma Klaverweide was erg streng en gaf mijn moeder geregeld klappen. Bovendien was het verzorgen van de tweeling voor mama niet altijd een pretje. Ze wilde graag weer naar school, maar dat kon niet.

Met haar biologische vader Jules Lok Sai, die inmiddels in Amsterdam woonde, had mama weinig contact. Dat maakte dat ze haar stiefvader, opa Klaverweide, als haar vader ging zien. Opa Klaverweide was een zachtaardige man, die weinig te zeggen had in huis.

Mama vertelde haar moeder niet dat ze verliefd was en een relatie had met Guno. Toch denk ik dat oma Klaverweide wel

een vermoeden had. Toen mama, opa en oma Klaverweide op een dag naar Brussel gingen, vroeg mama of Guno mee mocht. Oma Klaverweide stemde daarin toe. Tijdens de autorit richting Brussel zaten mama en Guno hand in hand achterin de auto. Misschien zag oma Klaverweide dit niet als iets serieus, maar daar vergiste zij zich in. Guno en mama waren dol op elkaar en vast van plan om samen oud te worden.

Slechts een paar dagen voor de trip richting Brussel had mama Guno spannend nieuws verteld: ze was zwanger. Guno was dolblij, maar zag de bezorgdheid in mama's ogen. Hij vroeg haar wat ze wilde en ze antwoordde dat ze het niet wist. Haar thuissituatie speelde daarbij een grote rol. Hij zei dat hij het wél wist en dat het goed zou komen. Terwijl hij met mama's buik speelde, zei hij: "Als wij een zoon krijgen, wil ik graag dat hij Bryan gaat heten." Mama vroeg hem waarom hij juist aan deze naam dacht. Hij antwoordde dat hij de naam Bryan mooi vond en het had een speciale betekenis voor hem omdat zijn vader zo heette. Mama vond het een mooie naam.

Zodra oma Klaverweide weet kreeg van de relatie tussen haar dochter en Guno, verbood ze ieder contact. Ze was laaiend toen ze erachter kwam dat mama zwanger was. Guno had het daar erg moeilijk mee. Zijn mooie vriendin was zwanger van zijn eerste kindje en hij zag dat als een zegening, als rijkdom, zoals dat normaal was in zijn cultuur. Maar als hij zijn moeder wilde zien, kreeg hij steeds nul op het rekest. Hij probeerde via mama's broer Clifton met haar in contact te komen, maar ook dat mislukte. Zij wilde het wel, maar ze mocht hem niet zien van haar moeder. Vrienden van Guno vroegen hem waarom ze hem en zijn vriendin niet meer samen zagen. Hij kon ze daarop geen antwoord geven.

Ten einde raad besloot Guno zijn vader, Bryan Vrede, om raad te vragen. Bryan besloot oma Klaverweide te contacteren, maar ook deze bemiddelingspoging liep op niks uit. Het enige dat Bryan Vrede van oma Klaverweide te horen kreeg, was dat hij als zwarte ver uit hun buurt moest blijven. Oma Klaverweide was goed in dreigen en deed dat dan ook. Ze dreigde met de politie en erger, met een abortus. Nee, mijn oma Klaverweide moest niets van de relatie tussen haar dochter en Guno hebben, laat staan van haar eerste kleinkind.

De bedreigingen van oma Klaverweide deden Guno besluiten voorlopig even afstand te nemen. Hij wilde niet het risico lopen zijn eerste kind door een abortus te verliezen. Uiteindelijk deed ook opa Klaverweide nog een poging om zijn vrouw op andere gedachten te brengen. Hij zei tegen haar dat ze dit niet kon maken. Hij vond dat ze samen naar een oplossing moesten zoeken. Maar oma Klaverweide was de baas in huis, wat zij zei gebeurde, en opa Klaverweide had helemaal niks in te brengen.

Omdat oma Klaverweide niet wilde dat de buitenwereld ook maar iets van de zwangerschap wist, besloot ze een oplossing te zoeken. Ze zocht hulp bij een maatschappelijk werkster in Beusichem. Omdat mama nog zo jong was, stelde deze voor om mama in haar laatste weken van de zwangerschap naar een boerderij in Hoevelaken te sturen. Hier woonde een voormalige non die vrouwen, die op jonge leeftijd zwanger raakten, hielp met de geboorte van hun kind. Na de geboorte kregen ze de keuze om hun kind ter adoptie af te staan, of het kind zelf te houden en op te voeden. Guno smeekte mama om hem te informeren als ze ging bevallen. Uiteindelijk vertelde ze hem over de boerderij in Hoevelaken en gaf hem de contactgegevens van de maatschappelijk werkster.

“Wat is dit voor een familie?”

Zodra hij kon, nam Guno contact op met de maatschappelijk werkster en vroeg haar of hij bij de bevalling aanwezig mocht zijn. De maatschappelijk werkster vond dat een normaal verzoek en legde het voor aan mama en oma Klaverweide. Oma wilde niet dat Guno bij de bevalling zou zijn, waarop de maatschappelijk werkster niets anders restte dan Guno te vertellen dat zijn verzoek was afgewezen. Zelf begreep ze het besluit niet en leefde met Guno mee. “Wat is dit voor een familie?” vroeg ze aan hem. Ze beloofde Guno te bellen zodra ze meer wist en hield haar woord. Na mijn geboorte belde ze Guno om te vertellen dat hij vader was geworden van een zoon. Toen Guno de naam van zijn zoon hoorde was hij heel blij, maar hij voelde zich tegelijkertijd verdrietig omdat hij mij niet mocht zien en vasthouden.

Mijn moeder kreeg na mijn geboorte de keuze om mij te houden of ter adoptie af te staan. Om mij te houden moest ze bij de Raad voor de Kinderbescherming aantonen dat ze voorzien was van kost en inwoning. Kon ze dat niet, dan zou ik ter adoptie worden aangeboden.

Na de bevalling wilde mijn moeder liever niet meer bij oma Klaverweide wonen, maar ze had geen keuze omdat ze nergens anders heen kon. Oma Klaverweide was inmiddels naar een grotere woning verhuisd. Met haar man, haar vader en kinderen woonde ze nu in een tussenwoning aan de Molenweg in Beusichem.

Mama keerde noodgedwongen met mij terug naar Beusichem, maar zocht naarstig naar een manier om haar ouderlijk huis te kunnen verlaten. Oma Klaverweide verbood haar ieder contact met de buitenwereld. Niemand mocht van mijn bestaan weten en ondertussen zou zij naar een oplossing zoeken. Ik heb gehoord dat ze overwoog om mij ter adoptie af te staan, omdat ze niets met donkere mensen te maken wilde hebben. Zelf was ze licht van huidskleur en

voelde zich daarom verheven boven de Boslandcreolen. Mijn komst heeft er kennelijk toch voor gezorgd dat ze anders over Boslandcreolen is gaan denken, want al snel was ze dol op haar donkere kleinkind.

“Wat doet Helga met die ander?”

Toen ik drie maanden oud was, bezocht mijn moeder de verjaardag van haar goede vriendin Petra. Daar leerde ze Humphrey Rozenblad kennen, een kennis van Petra. Hij was nog niet erg lang in Nederland. Hij woonde bij familie in Zeist en had net een nieuwe baan, waarbij hij in wisseldiensten werkte. Humphrey was meteen gecharmeerd van mama's verschijning en wilde met haar in contact blijven. Hij wist in eerste instantie niets van de relatie tussen mijn moeder en Guno, noch van mijn geboorte. Humphrey en mama onderhielden contact via Petra. Als mijn moeder bij Petra was, was Humphrey er ook. Zo ontstond een relatie tussen de twee. Met Guno had mama op zeker moment geen contact meer, maar ze moest Humphrey natuurlijk wel vertellen dat ze een kind had. Ondertussen kwamen Guno's vrienden, mama en Humphrey in het uitgaansleven tegen. Zij vonden het maar raar dat mama met een andere man liep en vroegen Guno: “Wat doet Helga met die ander? Hij weet toch wel dat ze met jou is?” Guno moest ook hierop het antwoord schuldig blijven.

Aangezien de Raad voor de Kinderbescherming erop aandrong dat ik ter adoptie zou worden afgestaan, besloot mama om Humphrey over mij en de ontstane situatie te vertellen. Ze vertelde niet dat het kind van haar (ex)vriend Guno was. Nee, ze vertelde dat ze ruim een jaar eerder gruwelijk was verkracht door een huisvriend en het kind noodgedwongen had gehouden. Tot in de details wist ze hem over de verkrachting, die nooit in werkelijkheid had

plaatsgevonden, te vertellen en noemde de 'dader' met naam en toenaam: Guno Vrede. Ze zei dat ze absoluut geen seks met hem had willen hebben en hem gesmeekt had te stoppen. Ze vertelde dat het bij die ene keer was gebeven en repte met geen woord over haar innige relatie met Guno en de toekomstplannen die ze eerder samen hadden gemaakt.

Humphrey wist niet wat hij hoorde en geloofde mijn moeder direct, want zo iets verzint een normaal mens toch niet? Zowel boosheid als een gevoel van medelijden gierden door zijn lijf. Humphrey kende Guno niet, maar haatte hem meteen. Hij moest niets van Guno Vrede hebben. Dat kwam mama goed uit, want zo hoefde ze Humphrey niet aan Guno voor te stellen als ze hem ooit samen zouden tegenkomen. Dat was precies wat ze wilde. Ze dikte haar verhaal nog verder aan en gaf Humphrey het gevoel dat ze geen kant op kon, gegeven haar thuissituatie. Ze wilde koste wat kost weg bij oma Klaverweide en gebruikte mij, Guno en Humphrey daarvoor. Humphrey, die tegen adoptie was, besloot mij daarop zonder een spoor van twijfel te erkennen. Hij wilde samen met mijn moeder voor mij zorgen.

"Ik had geen idee dat ik verwekt was door een andere man."

Ze zochten samen naar een woning en konden in Amersfoort bij Koen terecht. Hij had een kamer te huur, die mama en Humphrey korte tijd huurden. Mama ging op zoek naar een baan. Omdat ze niet over enige diploma's beschikte, zocht ze naar banen die geen papieren vereisten. Humphrey en mama werkten vaak 's nachts. Voor mij werd dan oppas geregeld. Tante Natasja, mama's jongere zusje, paste geregeld op. Zij woonde nog bij mijn strenge oma Klaverweide en vond het maar wat leuk om op mij te passen. Op die manier kon ze haar vriendje Mark langs laten komen.

Mama had hier geen problemen mee, ze zag het als een win-win situatie. Op die manier werd alles opgelost.

Humphrey was gewoon mijn vader, zo werd mij bijgebracht. Ik had geen idee dat ik verwekt was door een andere man. Als ik vandaag de dag over mijn vader praat, heb ik het ook over Humphrey. Hij heeft mij erkend, opgevoed en nooit het gevoel gegeven dat ik zijn kind niet was. Hij had dit niet hoeven doen, maar deed het. Hij heeft van mij de volwassen man gemaakt, die ik nu ben, en daar ben ik hem eeuwig dankbaar voor.